

שמע הצדיק ויצא לחצר בית הכנסת. יצאו אחריו. נשא הצדיק עיניו לשמים ואמר: רבונו של עולם, כמה גדודי מלאכים בראת ברקיע, מה צורך לך בהם. כלום לאפות או לבשל, לכבס או לנקות ולכבד? לא, רבונו של עולם. מלך הכבוד אתה, ואין אתה צריך מאומה ממלאכך! גלוי וידוע שלא נבראן אלא לכבוד ישראל עושי רצונך. שכך כתוב: "בראשית ברא אלקים" - בשביל ישראל שנקראו ראשית, ככתוב: "קודש ישראל לה', ראשית תבואתה", והמלאכים - מכלל הכריאה הם.

וכתוב: "הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך". וכתוב: "הנה מלאכי ילך לפניך". וכתוב: "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך". לכן, אב הרחמים אדון הצבאות, שלח נא מלאך בזאת השעה לעשות שליחותי וטרם כילה לדבר, והנה מלאך ה' ניצב לקראתו. אמר לו הצדיק: 'מהר, הבא לפני את האימאם אל קצאם מהעיר צנעא שבתים'.

מיד, כהרף עין, ניצבה לפניו מיטה רחבה, ועליה האימאם ישן. שאל הצדיק: 'זהו האישי'?

התבוננו השליחים ואישרו: זה הוא! העירו הצדיק ואמר לו: 'מהר, קום משנתך ועמוד בדין' ננער האימאם משנתו מבוהל ומפחד. הורה לו הצדיק לסור לפאתי החצר, אל בור המים, וציווה למלאות מים מן הבור ולמלא את השוקת הגדולה שבצידו. עמל האימאם בפרך, עד אשר מלא את השוקת. אז הדפו הצדיק והפילו לשוקת, נטרטב כל גופו ורחפו עצמותיו מקור. וכמו השחר עליה, הורה למלאך להשיבו אל מטתו ולהחזירו לארמונו.

עם שחר נכנסו הפחות השרים אל האימאם, ומצאוהו מתעלף במטתו, כמעט אין נשמה באפו, והוא רטוב כולו. מיהרו להבעיר אש ולחממו עד ששב מעט מעט לאיתנו. שאלוהו: 'מה אירע'?

אמר: 'באישון לילה נלקחתי מכאן והושלכתי לארץ אחרת, ואיש אחד ניצב לקראתי ועיניו כלפיד אש, וציוני לדלות מים מן הבור אל השוקת, והפילני בו עד שהתעלפתי מקורי'.

תמהו השרים איש אל רעהו, והאימאם הראה להם את ידיו, שהאדמו ומלאו יבלות מעבודת השאיבה שלא נוסה בה.

בלילה שאחריו בא הצדיק לומר תיקון חצות, ומצא את שלשת השלוחים. פנה אל החצר ושב על בקשתו. האימאם הובא על מטתו, ועמל שוב בפרך עד עלות השחר. שוב מצאוהו השרים חסר הכרה ונחרדו. הביאו את המכשפים, מלאו את הבית בקמיעות והשביעו השבעות, אך בחצות הלילה נעלם האימאם ואיננו. רק עם שחר שב, מעולף.

אמרו המכשפים: אך מעשה שדים הוא, ואין השדים שולטים לא באור ולא בחבורת אנשים. האירו את החדר באבוקות אש, וגדשו את החדר השרים והסגנים, הפחות והמשרתים. אך בחצות הלילה נעלם האימאם ואיננו.

פקח האימאם את עיניו וראה למולו את דמות הפלאים, המצוה עליו לקום ולהתחיל בעבודת הפרך. מיד התנפל לרגליו בבכי תמרורים: 'תיקר נא נפשי בעיניך ותחדל מעיניך! מה פשעי ומה חטאתי, כי דלקת אחרי'!

ויען הצדיק ויאמר: 'מה פשעך, רשע? עם אחד יש לו לאלקי עולם בעולמו. ומתנה טובה היתה לו בבית גנוז, ושבת שמה, ונתנה לעמו חינוס. ואתה מתעלל בעמו וגובה מהם הון רב כדי לשמור מצות קונם ולשבות בימי מנוחתם, ואתה שואל מה חטאתך? דע לך, כי יסר איסרך והמת לא אמיתך, אך עונשך מר ממוות יהיה, עד אשר תכסוף למותך'!

הודעות מרכז "for for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לוח שנה

לידיעת הציבור הקדוש בגלל עלויות בהדפסת לוח השנה, לא יחולק לוח חינוס. כל המעוניין בלוח צריך לרכוש את הלוח. כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4. הרכישה אצל יובל פרטובי

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "החסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל יחוני המעלה)
 העלון לע"א אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

מתפללים

שבת יט' תשרי ה-תשפ"ב
 פרשה: א. ראה אתה
 ב. וביום החמישי
 הפטרה: והיה ביום ההוא

הדלקת נרות - 18:13
 צאת השבת - 19:05
 ר"ת: 19:47

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:04

חול המועד	בראשית
עמוד השחר: 5:20	5:25
זמן טלית: 5:27	5:32
זריחה: 6:32	6:36
חצות: 12:33	12:30
מנחה גדולה: 13:03	12:59
שקיעה: 18:34	18:25

"המתנת שבת בלילות תורה, ושגשג שבת" מספר "ארחות מרו"ן הליכות יוסף ורחל

* אף על פי שהיתה דעתו של מרן זצוק"ל להלכה שמעיקר הדין אין חיוב לאכול בשר בשבת, מכל מקום ברוב השנים היה מקפיד לאכול בשר בסעודות שבת, מלבד כמה שנים שבהם היה חושש לכשרות הבשר שמא אינו "חלק בית יוסף", ובשנים הללו היה אוכל בשר עוף בשבת.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"איזהו מאושר? השמחה בחלקו"

העיסוק בשאלת האושר והשמחה מתגבר בעולם, וחוקרים רבים מנסים למצוא את המפתח לחיים מאושרים ושמחים. תשאלו כל אדם מה הוא רוצה בתכלס! והוא יענה: להיות מאושר. זו השאיפה היחידה של כל אדם באשר הוא.

והנה האושר דוקא מתרחק למרות החיפושים וההצלחה הגשמית. אלא שעל פי התורה רואים אנו בבירור, כי ביכולת האדם לשלוט על חייו ולנתב אותם לכיוון שמחה. ידועה האימרה המליצית על האמור "בשמים ממעל ועל הארץ מתחת", כלומר שבענייני שמים נא להסתכל ולהשוות את עצמך לאלו שמעליך, וקנאת סופרים תרבה חכמה, ואילו בענייני הארציות, נא להביט אל אלו שמתחתך ולא אל הדשא הירוק יותר...

ואף אנו נמליץ על משפט מודרני: הכל יחסי... למה אנשים לא פועלים לפי החכמה העתיקה הזו, שהיא גם הגיונית ונוקבת? מה לעשות, שאור שבעיסה מעכב. ואיך מנסה את זה הנאון מוילנא באיגרתו הנודעת? "והעולם דומה לשותה מים מלוחים. נדמה לו שמרוה, וצמא יותר" ... ממש כך הוא בענין השמחה והאושר, שהן פועל יוצא של הרגשת האדם שטוב לו.

כאשר אדם מציב לו סטנדרטים גבוהים, הוא לא יהיה מאושר עד שיגיע אליהם. מה לעשות והאדם אוהב (מה זה אוהב? חולה) להרוס את עצמו, ולהציץ כל הזמן לאלו שחיייהם נראים לו טובים משלו, להשוות את עצמו בלי סוף ולהתענות יומם ולילה (שהרי קשה כשאו"ל קנאה), רק עבור ההנאה המפוקפקת ביותר כאשר ישיג משהו שהתאוה לו, ומיד יפנה את מחשבותיו קדימה, אל היעד הבא.

וכבר אמרו חז"ל: "איזהו עשיר - השמחה בחלקו".

העלון לע"ז דודי דוד סויסה בר אסתר ז"ל שנלב"ע כ' תשרי תשפ"ב.

photo.net & more

"בסוכות תשבּוּ שְׁבַעַת יָמִים"

כתב הרב "שפתי כהן" זצ"ל: אחרי שעבר יום כיפור, אין אנו פוחדים מהמקטרג. ולכן ציונו הקב"ה לצאת מן הבית לטובה בלי פחד. והרמוז לכך בפסוק "ועשו גופן לדרכו עעירה, ויעקב נסע סוכתה". שכאשר המקטרג שרו של עשו, לקח את השוחד שהוא השעיר לעזאזל, שושא עליו את כל עוונות בני ישראל ואת פשעיהם לכל חטאתם, אזי "ויעקב נסע סוכתה" בלא פחד ומרא.

"בסוכות תשבּוּ שְׁבַעַת יָמִים"

כתב הרמב"ם ז"ל (מורה נבוכים ח"ג, מג) שדוקא בשעת האסיף שאל מורו ברוב טובה באוספו את גרנו מן השדה, אמרה תורה שילך וישב בסוכה, בדירת עראי, כימי צאתנו ממצרים. כי בימי הטובה חייב האדם לזכור את ימי ראשיתו לפני שהגיע לטובה הזו, ובכך תגדל הכרת טובתו ותודתו לבוראו.

"בסוכות תשבּוּ שְׁבַעַת יָמִים"

כתב רבינו בחיי זצ"ל בספרו "כד הקמח", כי כשם שאדם טורח בסוכה, ולאחר מכן שמו בצל שעל ראשו המגן עליו מפני החמה הקופחת, כך עמל האדם בעשיית המצוות בעולם הזה, כדי שלאחר מכן ישב בצילא דמדימונותא, צילו של הקב"ה כפי שכתב הרמב"ם ז"ל: "הוא ימין ראשיתו לפני צילך על יד ימינך".

"בסוכות תשבּוּ שְׁבַעַת יָמִים"

כתב הגאון רבי אליהו הכהן זצ"ל מטריפולי בספרו "אורחות חיים": "תשבּוּ שבעת ימים, כל האורח" – סופי תיבות "תמחול". לרמוז כי ישיבת הסוכה מכפרת עון.

"בסוכות תשבּוּ שְׁבַעַת יָמִים"

ראשי התיבות "תשבּוּ" כי מצות סוכה, מקרבת הגאולה, ובזכותה נשלם חטמה במהרה קול תשבי מברשינו.

"בסוכות תשבּוּ שְׁבַעַת יָמִים"

כתב המקובל האלוקי רבינו סולימאן אוחנא זצ"ל: "מצות ישיבה בסוכה היתה התחלת קבלת עול מלכות שמים ועול מצוות בימי אבותינו כשיצאו ממצרים, וכן בנייהם אחריהם מקיימין אותה כהלכה כדי לזכות ביראת שמים, שהיא תחילת האמונה בה' יתברך. והו' למען ידעו דורותיכם וגו'... אני ה' אלקיכם". שכל הדורות הבאים אחר יוצאי מצרים, כשישבּו בסוכות – תהיה להם ידיעה באמונת ה' יתברך, שיושבּו בצילו תחת נפיו והם עמו ועבדיו. והו' הכנה גדולה לסייע האדם בקיום מצות הבורא יתברך. ולכן החמירו בעניין הישיבה בסוכה, לאכול בה, גם לישון אפילו עראי מחוץ לסוכה... ויהיה כל השבעה ימים בקדושה, ובוה יהיה נעור לקיים מצות ה' יתברך כל השנה. כן יעורנו ה' על דבר כבוד שמו. אמן כן יהי רצון.

"ולקוּתם לכם"

בספר החינוך (מצוה שכד): כבר כתבתי לך, בני, כמה פעמים שהאדם נפעל כפי פעולותיו שיעשה תמיד, ורעיונותיו וכל עשתונותיו נתפסות אחרי

פועל ידיו, אם טוב ואם רע. ועל כן, הואיל ורצה הבורא לזכות את עמו ישראל אשר בחר, הרבה להם מצוות כדי שתושפע נפשם לטובה. וכמו כן מצוות ארבעת המינים, מזה השורש היא. שהם דומים לאיברים העיקרים שבאדם. שהאתרוג דומה ללב שהוא משכן הרגשות, לרמזו שיעבוד בוראו בכל לבו. והלולב דומה לשדרה שהיא העיקר (בבנין גופו של) האדם, לרמזו שישירי כל גופו לעבודתו ברוח הוה. וההדס דומה לעינים, לרמזו שלא יתור אחרי עיניו ביום שמחת החג, והערבה דומה לשפתיים לרמזו שישים רסן לפה ויכווין דבריו ויירא מה' יתברך אף בעת השמחה.

ובזה באר הרב "שפתי כהן" זצ"ל את הכתוב "ולקחתם לכם", כביכול את עצמכם אתם נוטלים. שארבעת המינים רומזים לאדם ואבריו, ובלקחתם לצורך מצוה רומז הוא שאינו לוקח עצמו אלא לכבוד הבורא ומצוותיו, ולפיכך נאמר "ולקחתם". ברו' ההוספה, לרמז ללקיחה כפולה, של ארבעת המינים ושל עצמו.

"ולקוּתם לכם"

רבינו יצחק עראמה זצ"ל בספר "עקידת יצחק" כתב, שכשם שארבעת המינים מורים על ארבעת המעמדות בעם, הצדיקים ובעלי התורה, בעלי המצוות ופשוטי העם, כך כל מגור ומגור מבין את עניינם באספקלריא שלו, הצדיקים מבינים אותם באופן מרומם על פי תורת הסוד, בעלי התורה דורשים רמזיהם, בעלי המצוות בדרך הדרוש והמון העם כפשוטו, יעניין בדבריו כי עצמו.

"מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי"

דייק לומר "אלה הם מועדי" דוקא, שהם מקודשים מכח קריאת התורה. "אשר תקראו אתם" – דאם לא תשימו לב בבא החג ומועדי ה' בקריאת דברי תורה לקבל קדושת החג והמועד ההוא, לא ירגיש בנפשו שום הארת קדושה ואינן נקראין "מועדי ה'". כי אם ע"י קבלת קדושת יום טוב בדברי תורה ומקראי קודש.

טוב נגאל בפומיה מרבי פאל חון זצ"ל, כי בבא זמן מועדי ה' אם לא היה קורא מקודם בספרי הפוסקים – בשולחן ערוך ודי שרן סמיכי עלוהי הלכות חג בחג, וגם ללמוד בספרי מוסר כל חג ומועד בזמנו, לא היה קונה הארת קדושה בנשמתו לקבל עליו קדושת יום טוב...

"ועשו כולם אזהרה אוֹת"

"תניא בהקומץ רבה, ארבעה מינים שבלולב, יש מהן עושים פירות, ויש מהן אין עושים פירות, ואמרה תורה שיהיו זקוקים זה לזה, שתלמידי חכמים זקוקים לבקש רחמים על בעלי בתים, שינצלו מכל מיני פורעניות, וכו', אלמלא הבעלי בתים שהם עיקר הגפן, שמפוזרין ממונם למלכות ולתלמידי חכמים, וכו', לא היו תלמידי חכמים יכולים ללמוד תורה, ובעלי בתים זקוקים לתלמידי חכמים לעשות נחת רוח לתלמידי חכמים ותלמידיהם".

הלכות יוסף ורחל

זירות בתפלת המנחה, ואמירת החזרה בתפלת המנחה, ואיסור אכילה ושאר דברים שאסור לעשותם בשעת המנחה ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

עשיית שאר מלאכות בזמן מנחה

כשם שאסור להכנס למרחץ ולהסתפר משהגיע הזמן הסמוך לתפלת המנחה, כך אסור לעשות שאר מלאכות שדרכין להמשך ברציפות ודרך בני אדם להמשך בהן ויש לחוש שמא מתמת מרדתו באותן מלאכות ישכח להתפלל מנחה.

ואף לענין שאר מלאכות שאין דרכין להמשך ברציפות, ואין האדם מרוד בהן ביותר, נכון להחמיר שלא לעשותם קודם תפלת המנחה אלא אם כן במקום שיש צורך בדבר ואינו יכול להתפלל קודם לכן. ומכל מקום אין צריך להחמיר בזה אלא מהזמן הסמוך למנחה קטנה.

התחילו באיסור אם צריכים להפסיק

אם התחילו לאכול אחר הצות היום, אפילו סעודה גדולה, וכן אם התחילו בתספורת או שנכנס לבית המרחץ אחר הצות היום, וכן אם נכנסו לדון דין אחר הצות היום אפילו לתחלת דין, אינם צריכים להפסיק. ואפילו אם בינתים הגיע זמן מנחה קטנה, כל שיודעים שייסימו קודם סוף היום ויהיה להם זמן להתפלל לאחר מכן, אינם צריכים להפסיק.

ואם התחילו אחר שהגיע הזמן הסמוך למנחה קטנה, דהיינו אחר שעברו תשע שעות זמניות מתחלת היום, למנהג הספרדים ועדות המזרח יש להקל להמשיך כל שיודעים שייסימו קודם סוף היום ויהיה להם זמן להתפלל לאחר מכן, ואפילו התחילו סעודה גדולה או התחילו לדון דין תורה, או נכנסו למרחץ גדול או לתספורת גדולה.

ולמנהג האשכנזים, אם התחילו אחר שהגיע הזמן הסמוך למנחה קטנה יש להחמיר להפסיק מיד כשיגיע זמן תפלת המנחה, אפילו התחילו סעודה רגילה, או תספורת רגילה, או שנכנסו הדיינים לגמור הדין, ויתפללו מנחה ואחר כך ימשיכו במה שהתחילו.

ומכל מקום אם יש שם מי שיוזכרים להתפלל מנחה קודם שיעבור הזמן, רשאים להמשיך בסעודה רגילה, (אבל בסעודה גדולה אין הדבר מועיל שיש שם מי שיוזכרים, וכנ"ל בסעיף ו'). וכן רשאים להמשיך בתספורת אפילו גדולה, ובמרחץ גדול, ובדין אפילו בתחלת דין, כל שיש שם מי שיוזכרים להתפלל מנחה קודם שיעבור הזמן.

אמרות יוסף ורחל

"אין מערבין שמחה"

שנה אהת, בהורש החגים, הלכת בתו של רבי מאיר מפרמישלאן, וכשהגיע יום שמחת תורה, החריפה מחלתה וכבר עמדה קרוב לגסיסה. בני ביתה של הצדיקה התפרצו לבית המדרש, בדיוק בשעה שרבי מאיר היה שרוי בעיצומה של שמחת ההקפות, וזקקו שיתפלל למען חיי בתו.

עזב הצדיק את בית המדרש ונכנס לחדר שבו שכבה בתו החולה. הוא ראה את מצבה, חזר לבית המדרש וקרא: "דבנו של עולם, ציווית לתקוע בשופר בראש השנה – ומאיריל תקע, ציווית להתענות ביום הכיפורים – ומאיריל התענה, ציווית לשבת בסוכה בחג הסוכות – ומאיריל ישב, ציווית לשמוח בשמחת תורה – ומאיריל שמח. והנה, עכשיו עשית את בתו של מאיריל חולה, ומאיריל חייב לקבל זאת בשמחה, שכן יש לקבל את הדעה בשמחה בטם שמקבלים את הטובה. אבל, דבנו של עולם, הרי בתבת בתורתך ש'אין מערבין שמחה בשמחה'"